



**ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΑΝΘΡΩΠΟΥΣ
ΣΤΟΥΣ ΘΕΟΥΣ. Η ΘΥΣΙΑ (Β').
ΤΥΠΟΛΟΓΙΑ ΘΥΣΙΩΝ**

ΟΙ ΘΥΣΙΑΣΤΙΚΟΙ ΜΥΘΟΙ

**ΤΟ ΠΡΟΒΛΗΜΑ ΤΗΣ ΘΥΣΙΑΣ ΓΥΡΩ ΑΠΟ
ΤΟΝ ΚΕΝΤΡΙΚΟ ΜΥΘΟ ΤΟΥ ΠΡΟΜΗΘΕΑ**

«ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ ΤΗΣ ΠΑΝΟΥΡΓΙΑΣ»

ΗΣΙΟΔΟΥ ΘΕΟΓΟΝΙΑ στίχοι 535-617,
ΗΣΙΟΔΟΥ ΕΡΓΑ ΚΑΙ ΗΜΕΡΑΙ στίχοι 42-106

ΤΟ ΔΙΑΚΥΒΕΥΜΑ ΕΙΝΑΙ Η ΚΑΤΑΝΟΜΗ ΜΕΡΙΔΙΩΝ
ΑΝΑΜΕΣΑ ΣΤΟΥΣ ΟΛΥΜΠΙΟΥΣ ΚΑΙ ΤΟΥΣ ΑΝΘΡΩΠΟΥΣ. Ο
ΠΡΟΜΗΘΕΑΣ ΕΤΟΙΜΑΖΕΙ ΔΥΟ ΜΕΡΙΔΙΑ ΒΟΔΙΝΟΥ
ΚΡΕΑΤΟΣ. ΓΙΑ ΝΑ ΞΕΓΕΛΑΣΕΙ ΤΟ ΔΙΑ ΚΑΛΥΠΤΕΙ ΜΕ ΛΙΠΟΣ
ΤΑ ΓΥΜΝΑ ΚΟΚΚΑΛΑ ΤΟΥ ΖΩΟΥ, ΕΝΩ ΤΟ ΔΕΥΤΕΡΟ
ΜΕΡΙΔΙΟ ΕΧΕΙ ΤΟ ΚΡΕΑΣ, ΑΛΛΑ ΕΙΝΑΙ ΠΑΡΑΠΕΙΣΤΙΚΟ. Ο
ΔΙΑΣ ΔΙΑΛΕΓΕΙ ΤΟ ΔΕΥΤΕΡΟ ΜΕΡΙΔΙΟ. ΟΙ ΘΕΟΙ
ΤΡΕΦΟΜΕΝΟΙ ΜΟΝΟ ΜΕ ΤΗΝ ΤΣΙΚΝΑ ΕΠΙΒΕΒΑΙΩΝΟΥΝ
ΤΗΝ ΑΘΑΝΑΤΟΙ ΦΥΣΗ ΤΟΥΣ, ΕΝΩ ΟΙ ΑΝΘΡΩΠΟΙ ΔΕ
ΜΠΟΡΟΥΝ Ν' ΑΠΟΦΥΓΟΥΝ ΤΗΝ ΚΑΤΑΝΑΛΩΣΗ ΚΡΕΑΤΟΣ.



**ΠΡΩΤΗ ΠΡΑΞΗ ΔΡΑΜΑΤΟΣ: ΠΑΡΙΣΤΑΝΕΤΑΙ ΜΙΑ ΕΞΗΓΗΣΗ
ΕΝΟΣ ΜΕΡΟΥΣ ΤΟΥ ΘΥΣΙΑΣΤΙΚΟΥ ΤΕΛΕΤΟΥΡΓΙΚΟΥ.
ΩΣΤΟΣΟ ΔΕΝ ΕΞΑΝΤΛΕΙΤΑΙ Η ΣΗΜΑΣΙΑ ΤΟΥ ΣΥΝΟΛΟΥ ΤΟΥ
ΜΥΘΟΥ (ΘΥΣΙΑ ΠΡΟΜΗΘΕΪΚΟΥ ΤΥΠΟΥ)**

**Ο ΔΙΑΣ ΟΡΓΙΖΕΤΑΙ ΚΑΙ ΞΕΣΠΑ ΣΤΟΥΣ
ΑΝΘΡΩΠΟΥΣ. ΚΡΥΒΕΙ ΤΗ ΦΩΤΙΑ ΚΑΙ ΕΤΣΙ ΤΟΥΣ
ΑΠΑΓΟΡΕΥΕΙ ΝΑ ΨΗΝΟΥΝ ΤΟ ΚΡΕΑΣ. ΤΟΤΕ Ο
ΠΡΟΜΗΘΕΑΣ ΚΛΕΒΕΙ ΤΗ ΦΩΤΙΑ ΚΑΙ ΤΗ ΔΙΝΕΙ
ΣΤΟΥΣ ΑΝΘΡΩΠΟΥΣ.**



**ΛΕΙΑ ΦΩΤΙΑΣ ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΘΝΗΤΟΥΣ: Α. ΤΟΥΣ ΕΝΩΝΕΙ ΜΕ
ΤΟΥΣ ΘΕΟΥΣ
(ΘΥΣΙΑΣΤΙΚΟ ΠΥΡ)
Β. ΤΟΥΣ ΔΙΑΚΡΙΝΕΙ ΑΠΟ
ΤΑ ΖΩΑ**



Η ΚΛΟΠΗ ΤΗΣ ΦΩΤΙΑΣ ΠΑΙΖΕΙ ΤΟ ΡΟΛΟ ΤΟΥ ΔΙΑΜΕΣΟΥ

ΜΕ ΑΥΤΟ ΤΟ ΔΩΡΟ Ο ΠΡΟΜΗΘΕΑΣ ΠΡΟΚΑΛΕΙ ΓΙΑ ΔΕΥΤΕΡΗ ΦΟΡΑ ΤΗΝ ΟΡΓΗ ΤΟΥ ΔΙΑ, Ο ΟΠΟΙΟΣ ΑΥΤΗ ΤΗ ΦΟΡΑ ΕΚΔΙΚΕΙΤΑΙ ΤΟΥΣ ΑΝΘΡΩΠΟΥΣ ΠΡΟΣΦΕΡΟΝΤΑΣ ΤΟΥΣ ΕΝΑ ΑΠΑΘΗΛΟ ΔΩΡΟ.

Σ' ΑΥΤΗ ΤΗΝ ΤΡΙΤΗ ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΤΟΥ ΜΥΘΟΥ ΕΧΟΥΜΕ ΤΗΝ ΠΕΡΙΓΡΑΦΗ ΤΗΣ ΚΑΤΑΣΚΕΥΗΣ, ΑΠΟ ΤΟΝ ΗΦΑΙΣΤΟ, ΤΗΣ ΠΡΩΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ, ΤΗΣ ΠΑΝΔΩΡΑΣ. ΠΡΟΚΕΙΤΑΙ ΓΙΑ ΕΝΑ ΔΩΡΟ ΠΟΥ ΚΑΤΩ ΑΠΟ ΤΗΝ ΟΜΟΡΦΙΑ ΚΡΥΒΕΙ ΤΗΝ ΑΠΑΤΗ («καλόν κακόν»).



Η ΠΑΝΔΩΡΑ ΑΠΟΚΑΛΥΠΤΕΤΑΙ, ΟΠΩΣ ΚΑΙ ΤΟ ΠΥΡ, ΟΤΙ ΕΙΝΑΙ ΕΝΑ ΔΗΛΗΤΗΡΙΩΔΕΣ ΔΩΡΟ ΓΙΑ ΤΟ ΟΠΟΙΟ ΟΜΩΣ ΧΑΙΡΟΝΤΑΙ ΟΙ ΑΝΘΡΩΠΟΙ. ΑΥΤΟ ΠΟΥ ΔΙΑΚΥΒΕΥΕΤΑΙ ΜΕΣΑ ΑΠΟ ΤΗ ΣΥΓΚΡΟΥΣΗ ΤΟΥ ΤΙΤΑΝΑ ΚΑΙ ΤΟΥ ΔΙΑ ΕΙΝΑΙ Ο ΚΑΘΟΡΙΣΜΟΣ ΤΗΣ ΑΝΘΡΩΠΙΝΗΣ ΚΑΤΑΣΤΑΣΗΣ, Ο ΙΔΙΟΣ Ο ΤΡΟΠΟΣ ΥΠΑΡΞΗΣ ΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΩΝ.

Η ΘΥΣΙΑΣΤΙΚΗ ΠΡΑΚΤΙΚΗ ΠΑΡΟΥΣΙΑΖΕΤΑΙ ΩΣ Η ΠΛΕΟΝ ΑΜΕΣΗ ΕΚΦΡΑΣΗ ΤΗΣ ΑΠΟΣΤΑΣΗΣ ΠΟΥ ΥΠΑΡΧΕΙ ΑΝΑΜΕΣΑ ΣΕ ΘΕΟΥΣ ΚΑΙ ΑΝΘΡΩΠΟΥΣ. ΕΙΝΑΙ ΔΗΛΑΔΗ ΕΝΑ ΕΙΔΟΣ ΓΕΦΥΡΑΣ, Η ΟΠΟΙΑ ΕΠΙΧΕΙΡΕΙΤΑΙ ΝΑ ΣΤΗΘΕΙ ΑΝΑΜΕΣΑ ΣΤΟΝ ΟΥΡΑΝΟ ΚΑΙ ΣΤΗ ΓΗ.

♦ Η θυσία του Προμηθέα και η δημιουργία της γυναίκας

«Ήταν η μέρα που κρινόταν η διαμάχη των θεών και των θνητών ανθρώπων στη Μηκώνη. Εκείνη την ημέρα ο Προμηθέας είχε μοιράσει πρόθυμα ένα τεράστιο βράδι, που το είχε ακολουθώντας παιχνηθεί μισροστά σε όλους. Επιχειρούσε να ξεγελάσει το Δία, βάζοντας κάτω από το δέρμα κρέατα και παχιά εντόσθια και μετά τα κάλυψε με την κοιλιά του βράδιού, ενώ στο άλλο μέρος είχε με δόλια πονουργία συσπαρρεύσει τα γυμνά κόκαλα του ζώου καλυμμένα με άσπρο λίπος. Επ' αυτού ο πατέρας των θεών και των ανθρώπων του είπε: "Ω γιε του Ιαπετού, ευγενικό κύριε, έχεις, φίλε μου, άδικα μοιράσει τους κλήρους".

Έτσι μιλώνοντάς τον του μίλησε ο Δίας με την αιώνια σαρξία. Και ο πολυμήχανος Προμηθέας τού απάντησε υπομειδιώντας και περήφανος για τα τεχνάσματά του: "Υψιστε Δία, ο πιο ένδοξος ενώ ανάμεσα στους αθάνατους θεούς, διάλεξε, λοιπόν, από αυτά τα μέρη αυτό που η καρδιά σου λαχταρά".

Έτσι μίλησε ο πολυμήχανος Προμηθέας, και ο Δίας με την αιώνια σαρξία κατέλαβε το τεχνάσμα και αναγνώρισε την απάτη. Αλλά ήδη στην καρδιά του σκεπτόταν τον αφανισμό των θνητών, τον οποίο και θα πραγματοποιούσε. Με τα δυο του χέρια σήκωσε το λευκό λίπος και η οργή πλημμύρισε την ψυχή του, η χολή ανέβηκε στην καρδιά του βλέποντας τα γυμνά κόκαλα του ζώου, που πρόσδιδαν τη δόλια πονηριά. Και γι' αυτό το λόγο οι γιοι των θνητών που κατοικούν στη γη κείνε για τους Αθανάτους τα γυμνά κόκαλα των ζώων πάνω στους ευωδιαστούς βωμούς. Και αγανακτισμένος ο νεφεληγερέτης Δίας μίλησε και είπε: "Α! γιε του Ιαπετού, που κατέχεις τα πιο πολλά από όλους στον κόσμο, βλέπω, φίλε μου, ότι δεν έχασες ακόμα τα πονηρά τεχνάσματά σου".

Έτσι οργισμένος μίλησε ο Δίας με την ιαώνια σούφρα. Κι από τότε κρατώντας στη μνήμη του αυτήν την πικουρά αρνιόταν να κατευθύνει με τη λογική την ασίγηστη ορμή του πυρός για το καλό των ανθρώπων, που κατοικούν στη γη. Αλλά ο γενναίος γιος του Ιαπετού γνώριζε πως θα τον ξεγελάσει κι έκλειψε τη λαμπρή φλόγα του ακαταπόνητου πυρός, κρύβοντάς το στο κοίλο κοιλιακού. Και ο Δίας, που βροντάει πάνω στα σύννεφα, πληγώθηκε βαθιά στην καρδιά του, και θύμωσε πολύ όταν είδε να λάμπει ανάμεσα στους ανθρώπους η λαμπρή φλόγα του πυρός. Κι αμέσως, στη θέση της φωτιάς, δημιούργησε ένα κακό, προορισμένο για τους ανθρώπους. Με πηλό ο περίφημος Χωλός κατασκεύασε ένα πλάσμα, όμοιο με σιγή περσένας, υπακούοντας στο θέλημα του Κρονίδα. Η γλαυκώπις Αθηνά της έδωσε τη ζώνη και την έντυσε με ένα λευκό φόρεμα, ενώ πάνω στο μέτωπό της έριξε έναν πέπλο με χίλια κεντήματα, που ήταν χάσμα οφθαλμών. Και γύρω από το κεφάλι της τοποθέτησε ένα χρυσό διάδημα, που κατασκεύασε με τα επιδέξια χέρια του ο ίδιος ο Χωλός, για να ευχαριστήσει τον πατέρα Δία. Το στέμμα αυτό έφερε αναρίθμητα σταλίδια και ήταν χάσμα οφθαλμών, αφού απεικόνιζε τα ζώα που κατά

χιλιάδες κατοικούν σε γη και θάλασσες. Ο Ήφαιστος είχε δημιουργήσει αναρίθμητα μικρά θαύματα –κάτι που έδινε μία ανυπέρβλητη λάμψη στο κόσμημα– και νόμιζες πως ήταν όλα ζωντανά, έτοιμα να μιλήσουν.

Κι όταν ο Δίας στη θέση ενός αγαθού δημιούργησε ένα τόσο ωραίο κακό, το έφερε εν μέσω θεών και ανθρώπων, έξοχα στολισμένο από τη γλαυκομάτα Παρθένα, την κόρη του ισχυρού θεού. Αθάνατοι θεοί και θνητοί άνθρωποι θα θαύμαζαν βλέποντας αυτή τη βαθιά και χωρίς διέξοδο παγίδα. Διότι από αυτήν ξεπήδησε το γένος, η κακιά φάρα των γυναικών, μεγάλη συμφορά για τους θνητούς άντρες, διότι δεν αρκούνται στην απάισια φτώχεια, αλλά μόνο τα πλούτη επιθυμούν. Και είναι το ίδιο όπως μέσα στην ασφάλεια της κυψέλης που έχουν κτίσει οι μέλισσες ταΐζουν τους κηφήνες, τα έργα του κακού που τις ακολουθούν παντού. Κι ενώ εκείνες, χωρίς ανάπαυση, μέχρι τη δύση του Ηλίου, σκοτώνονται κάθε μέρα στη δουλειά για να πλάσουν τις λευκές κηρήθρες, οι άλλοι κατοικούν στην ασφάλεια των κυψελών και γεμίζουν την κοιλιά τους με το προϊόν του μόχθου των μελισσών. Έτσι κι ο Ζεός που βροντάει πάνω στα νέφη, για μεγάλη δυστυχία των θνητών ανδρών, δημιούργησε τις γυναίκες που ακολουθούν κακά έργα, κι έτσι τοποθέτησε στη θέση ενός καλού το αντίθετό του, το κακό. Έτσι, όποιος αποφύγει το γάμο θα γλιτώσει από τις σκοτούρες που προκαλούν οι γυναίκες, μα όταν θα φτάσει στα κακά γηρατειά δε θα έχει αποκούμπι για τις δύσκολες μέρες και, ενώ, όσο ζει δεν του λείπει το ψωμί, όταν πεθάνει το βίος του θα μοιραστεί ανάμεσα στους συγγενείς. Αντιθέτως, εκείνος που θα του λάχει γάμος, μπορεί πιθανώς να βρει καλή σύζυγο, με λογική κρίση, αλλά ακόμα και τότε, σε όλη τη ζωή του θα δει το κακό να καταβροχθίζει το καλό. Αν πέσει, όμως, σε δύστροπη γυναίκα, τότε όσο θα ζει θα κουβαλάει στο στήθος του μία αβάσταχτη θλίψη που δε θα αφήσει ποτέ ούτε την ψυχή ούτε την καρδιά του και η αρρώστια του δε θα έχει γιατρεία.

Έτσι φαίνεται ότι δεν είναι εύκολο να απαλλαγεί κανείς ούτε να ξεφύγει από τη θέληση του Δία. Ο ίδιος ο γιος του Ιαπετού, ο ευεργέτης Προμηθέας, δεν μπόρεσε να ξεφύγει από τη βαριά οργή του, και παρά την τόση γνώση του φρικτά δεσμά τον συγκρατούν».

Ο ΠΡΟΜΗΘΕΑΣ ΚΑΙ Η ΓΕΝΕΣΗ ΤΟΥ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΥ

- Ο ΜΥΘΟΣ ΤΗΣ ΑΡΠΑΓΗΣ ΤΗΣ ΦΩΤΙΑΣ ΣΧΕΤΙΖΕΤΑΙ ΜΕ ΤΗΝ ΤΙΘΑΣΕΥΣΗ ΚΑΙ ΤΗΝ ΟΙΚΕΙΟΠΟΙΗΣΗ ΤΗΣ ΚΑΙ ΟΔΗΓΕΙ ΣΤΗΝ ΕΠΙΚΡΑΤΗΣΗ ΤΗΣ ΤΕΧΝΙΚΗΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ.
- Ο «ΠΥΡΦΟΡΟΣ» ΠΡΟΜΗΘΕΑΣ ΑΠΟΤΕΛΕΙ ΤΟΝ ΕΥΕΡΓΕΤΗ ΤΗΣ ΑΝΘΡΩΠΟΤΗΤΑΣ, ΠΑΡΑΛΛΗΛΑ ΟΜΩΣ ΚΑΙ ΤΟΝ ΑΝΤΙΠΑΛΟ ΤΟΥ ΘΕΪΚΟΥ ΚΟΣΜΟΥ. Η ΑΠΟΚΑΛΥΨΗ ΤΩΝ ΜΥΣΤΙΚΩΝ ΤΟΥ ΘΕΪΚΟΥ ΚΟΣΜΟΥ ΣΤΟΥΣ ΘΗΗΤΟΥΣ ΑΠΟΤΕΛΕΙ ΠΑΡΑΒΙΑΣΗ ΤΗΣ ΔΙΑΧΩΡΙΣΤΙΚΗΣ ΓΡΑΜΜΗΣ ΑΝΑΜΕΣΑ ΣΕ ΘΕΟΥΣ ΚΑΙ ΑΝΘΡΩΠΟΥΣ.
- Ο ΠΡΟΜΗΘΕΑΣ ΤΙΜΩΡΕΙΤΑΙ ΚΑΙ Ο ΑΕΤΟΣ ΤΟΥ ΔΙΑ ΚΑΤΑΤΡΩΓΕΙ ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΑ ΤΟ ΗΠΑΡ. ΤΟ ΗΠΑΡ ΑΠΟΤΕΛΕΙ ΖΩΤΙΚΟΤΑΤΟ ΣΗΜΕΙΟ ΤΟΥ ΣΩΜΑΤΟΣ, ΑΦΟΥ ΣΥΝΔΕΕΤΑΙ ΜΕ ΤΟ ΑΙΜΑ, ΤΗΝ ΚΑΤΕΞΟΧΗΝ ΠΗΓΗ ΤΗΣ ΖΩΗΣ. Η ΖΩΤΙΚΟΤΗΤΑ ΤΟΥ ΗΠΑΤΟΣ ΦΑΝΕΡΩΝΕΤΑΙ ΑΠΟ ΤΗΝ ΙΚΑΝΟΤΗΤΑ ΑΝΑΠΛΑΣΗΣ ΤΟΥ ΣΤΗΝ ΑΡΧΙΚΗ ΜΟΡΦΗ.

Η ΤΙΜΩΡΙΑ ΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΩΝ

ΠΡΩΤΗ ΤΙΜΩΡΙΑ: ΤΡΟΠΟΣ ΖΩΗΣ



ΟΙ ΑΝΘΡΩΠΟΙ ΟΦΕΙΛΟΥΝ ΝΑ
ΜΟΧΘΟΥΝ ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΑ ΓΙΑ ΝΑ
ΑΠΟΚΤΟΥΝ ΤΗΝ ΤΡΟΦΗ ΤΟΥΣ

ΟΙ ΘΕΟΙ ΚΡΥΒΟΥΝ ΤΑ ΑΓΑΘΑ ΤΗΣ ΓΗΣ ΚΑΙ ΙΔΙΑΙΤΕΡΑ ΤΑ
ΔΗΜΗΤΡΙΑΚΑ. ΠΑΥΕΙ Η ΑΥΤΟΦΥΗΣ ΠΑΡΑΓΩΓΗΣ ΤΩΝ
ΑΓΑΘΩΝ ΚΑΙ ΟΙ ΑΝΘΡΩΠΟΙ ΘΑ ΠΡΕΠΕΙ ΠΛΕΟΝ ΝΑ
ΜΟΧΘΟΥΝ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΠΟΚΤΗΣΗ ΤΟΥΣ.

Η ΕΜΠΕΙΡΙΑ ΤΗΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

- ΠΡΩΤΕΥΟΥΣΑ ΘΕΣΗ ΑΣΦΑΛΩΣ ΑΠΟΚΤΑ Η ΓΕΩΡΓΙΚΗ ΕΡΓΑΣΙΑ.
- «ΕΡΓΑ» ΚΑΙ «ΒΙΟΣ» ——— ΑΓΡΟΤΙΚΗ ΖΩΗ
- Η ΔΗΜΗΤΡΑ, Η ΘΕΟΤΗΤΑ ΤΗΣ ΚΑΛΛΙΕΡΓΗΜΕΝΗΣ ΓΗΣ, ΕΞΑΣΦΑΛΙΖΕΙ ΤΗΝ ΤΑΞΗ ΚΑΙ ΤΗΝ ΑΡΜΟΝΙΑ ΤΗΣ ΟΡΓΑΝΩΜΕΝΗΣ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΣ ΖΩΗΣ.
- ΟΣΟΙ ΜΟΧΘΟΥΝ ΚΑΙ ΕΚΠΛΗΡΩΝΟΥΝ ΣΧΕΤΙΚΕΣ ΛΑΤΡΕΥΤΙΚΕΣ ΥΠΟΧΡΕΩΣΕΙΣ, ΑΝΤΑΜΕΙΒΟΝΤΑΙ ΜΕ ΤΑ ΠΛΟΥΣΙΑ ΑΓΑΘΑ ΤΗΣ ΓΗΣ. Ο ΜΟΧΘΟΣ ΘΕΩΡΕΙΤΑΙ ΕΝΔΕΙΞΗ ΕΥΣΕΒΕΙΑΣ ΤΩΝ ΘΝΗΤΩΝ ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΑΘΑΝΑΤΟΥΣ ΘΕΟΥΣ. ΜΕ ΤΟ ΜΟΧΘΟ ΟΙ ΑΝΘΡΩΠΟΙ ΠΡΟΣΠΑΘΟΥΝ ΝΑ ΕΞΕΥΜΕΝΙΣΟΥΝ ΤΗΝ ΟΡΓΗ ΤΩΝ ΘΕΩΝ, ΕΞΑΙΤΙΑΣ ΤΗΣ ΚΛΟΠΗΣ ΤΟΥ ΠΡΟΜΗΘΕΑ.
- Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΛΟΙΠΟΝ ΕΚΠΛΗΡΩΝΕΙ ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΑ, ΠΑΡΑΛΛΗΛΑ ΜΕ ΤΗΝ ΚΑΛΛΙΕΡΓΕΙΑ ΤΗΣ ΓΗΣ, ΜΕ ΣΧΟΛΑΣΤΙΚΟ ΤΡΟΠΟ ΤΙΣ ΥΠΟΧΡΕΩΣΕΙΣ ΤΟΥ ΠΡΟΣ ΤΟ ΘΕΪΚΟ ΚΟΣΜΟ.

«ΟΛΒΟΣ» ΚΑΙ «ΟΛΒΙΟΣ»

- Ο ΜΟΧΘΟΣ ΑΠΟΤΕΛΕΙ ΤΗ ΜΟΝΗ ΕΓΓΥΗΣΗ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΠΙΣΤΡΟΦΗ ΣΤΗ ΜΑΚΑΡΙΑ ΚΑΤΑΣΤΑΣΗ.
- Η ΕΥΔΑΙΜΟΝΙΑ ΣΤΙΣ ΑΓΡΟΤΙΚΕΣ ΠΕΡΙΟΧΕΣ ΟΦΕΙΛΕΤΑΙ ΣΤΗΝ ΚΑΛΗ ΕΤΗΣΙΑ ΣΟΔΕΙΑ.
- ΜΟΝΟ Ο ΣΥΝΔΥΑΣΜΟΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ ΚΑΙ ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗΣ ΟΔΗΓΕΙ ΣΤΗΝ ΑΡΜΟΝΙΑ ΚΑΙ ΣΤΗΝ ΕΥΔΑΙΜΟΝΙΑ.
- ΣΤΗΝ ΕΥΝΟΜΟΥΜΕΝΟΙ ΠΟΛΙΤΕΙΑ ΚΑΤΟΙΚΟΥΝ ΟΙ «ΟΛΒΙΟΙ» ΚΑΙ ΕΥΛΟΓΗΜΕΝΟΙ ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΘΕΟΥΣ.
- Η ΧΡΟΝΙΚΗ ΣΤΙΓΜΗ ΤΟΥ ΟΡΓΩΜΑΤΟΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΣΠΟΡΑΣ ΘΕΩΡΕΙΤΑΙ ΙΔΙΑΙΤΕΡΑ ΚΡΙΣΙΜΗ ΠΕΡΙΟΔΟΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΥΝΟΪΚΗ ΕΞΕΛΙΞΗ ΤΗΣ ΕΤΗΣΙΑΣ ΠΑΡΑΓΩΓΗΣ ΚΑΙ ΣΥΝΕΠΩΣ ΤΟΥ ΠΛΟΥΤΟΥ ΤΗΣ ΠΟΛΙΤΕΙΑΣ. ΓΙ' ΑΥΤΟ ΧΡΕΙΑΖΟΝΤΑΙ ΤΗ ΣΥΜΠΑΡΑΣΤΑΣΗ ΤΗΣ ΘΕΑΣ ΟΣΟ ΠΟΤΕ ΑΛΛΟΤΕ.

«ΑΕΡΓΟΣ ΑΝΗΡ»

- **ΘΕΩΡΕΙΤΑΙ, ΟΠΩΣ ΜΑΣ ΠΛΗΡΟΦΟΡΕΙ Ο ΗΣΙΟΔΟΣ, Ο ΑΣΕΒΗΣ ΚΑΙ Ο ΠΡΟΞΕΝΟΣ ΑΤΑΞΙΑΣ ΚΑΙ ΧΑΟΥΣ.**
- **Η ΑΠΟΥΣΙΑ ΠΡΟΣΩΠΙΚΟΥ ΜΟΧΘΟΥ ΣΥΝΕΠΑΓΕΤΑΙ ΤΙΜΩΡΙΑ.**
- **Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΠΡΟΣΠΑΘΕΙ Ν' ΑΠΟΤΡΕΨΕΙ ΤΗΝ ΕΠΙΔΡΑΣΗ ΤΩΝ ΑΡΝΗΤΙΚΩΝ ΔΥΝΑΜΕΩΝ, ΠΟΥ ΘΑ ΜΠΟΡΟΥΣΑΝ ΝΑ ΚΑΤΑΣΤΡΕΨΟΥΝ ΤΗ ΣΟΔΕΙΑ ΤΟΥ. Η ΚΑΚΗ ΣΟΔΕΙΑ ΔΗΛΩΝΕΙ ΟΤΙ Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΔΕ ΜΕΡΙΜΝΑ ΟΣΟ ΧΡΕΙΑΖΕΤΑΙ ΓΙ' ΑΥΤΗ, ΚΑΘΩΣ ΔΕ ΦΡΟΝΤΙΖΕΙ ΝΑ ΠΡΟΣΦΕΡΕΙ ΘΥΣΙΕΣ.**

ΔΕΥΤΕΡΗ ΤΙΜΩΡΙΑ: Η ΠΑΝΔΩΡΑ



«ΑΥΤΗ ΠΟΥ ΤΑ ΔΙΝΕΙ ΟΛΑ»

Η αρνητική εικόνα που δημιουργεί η διήγηση του Ησιόδου για τη δωρεά της Πανδώρας στους ανθρώπους αντισταθμίζεται από την ύπαρξη ενός αγαθού, που υπάρχει στο βάθος του πιθαριού και με το οποίο είναι εφοδιασμένη. Αυτό το πιθάρι είναι γεμάτο από συμφορές, κρύβει όμως μέσα του και την ελπίδα, ένα βασικό αγαθό της ζωής των θνητών. Το συναίσθημα αυτό γίνεται κατανοητό περισσότερο στους αγρότες, που αισθάνονται να τους πλημμυρίζει η χαρά και η ασφάλεια μόνο στο τέλος του θερισμού της σοδειάς τους.

❖ Ο μύθος της Πανδώρας

«Είναι που οι θεοί έκρυψαν τα αγαθά που είναι απαραίτητα για τους ανθρώπους, αλλιώςτικά χωρίς κόπο θα δούλευες μια μέρα και θα είχες συγκομιδή ικανή να σε θρέψει για ένα χρόνο χωρίς να κάνεις τίποτα· γρήγορα πάνω από τον καπνό της φωτιάς θα κρέμαγες το πηδάλιο και δε θα χρειαζόταν να δουλεύεις με τα βόδια και με τα υπομονετικά μουλάρια. Αλλά ο Δίας σου έκρυψε τα αγαθά της ζωής, τη μέρα που εξοργίστηκε επειδή τον ξεγέλασε ο πανούργος Προμηθέας. Από την ημέρα εκείνη ετοίμασε για τους ανθρώπους βάσανα και έγνοιες. Τους έκρυψε τη φωτιά. Αλλά και πάλι ο γενναίος γιος του Ιαπετού έκλεψε από το σοφό Δία τη φωτιά, κρύβοντάς την σε κοίλο νάρθηκα, και ξέφυγε από την προσοχή του Δία που ρίχνει τους κεραυνούς. Και τότε, εξοργισμένος ο Δίας που πετάει τους κεραυνούς τού λέει: “Γιε του Ιαπετού, εσύ που γνωρίζεις περισσότερα από όλους τους άλλους, γελάς που κατάφερες να κλέψεις τη φωτιά και να με ξεγελάσεις, επισύροντας τις πιο

μεγάλες συμφορές πάνω σου και πάνω στους ανθρώπους που θα γεννηθούν, διότι εγώ, έναντι της φωτιάς, θα τους χαρίσω ένα κακό και όλοι, από τα βάθη της καρδιάς τους, θα ευαρεστηθούν να υποδεχθούν με έρωτα την ίδια τους τη δυστυχία”.

Αυτά είπε και ξέσπασε σε γέλια τρανταχτά ο πατέρας θεών και ανθρώπων και διέταξε τον ένδοξο Ήραιοστο να βρέξει χωρίς καθυστέρηση με νερό ένα σβόλο χώμα, να του δώσει φωνή και δύναμη ανθρώπινης ύπαρξης και να του δώσει μορφή κατ’ εικόνα των αθανάτων θεαινών, πλάθοντας ένα αξιέραστο ωραίο σώμα παρθένας. Η Αθηνά της διδάξε την τέχνη της, πώς να υφαίνει πανί με χίλια χρώματα, η χρυσή Αφροδίτη έχυσε στο μέτωπό της όλες τις χάρες, τον αβάστακτο πόθο, τις έγνοιες που τσακίζουν τα μέλη, και, τέλος, ένα πνεύμα όλο αφροσύνη και μια τεχνητή καρδιά τοποθετήθηκαν εντός της με εντολή του Δία από τον αγγελιαφόρο Ερμή, το φρονιά του Άργου.

Έτσι μίλησε, και όλοι υπάκουσαν στον υπέρτατο Δία, το γιο του Κρόνου. Με βιάση, ο περίφημος Χωλός έπλασε με πηλό μία αγνή παρθένα, σύμφωνα με τη θέληση του Κρονίδη. Η θεά με τα λαμπερά μάτια, η Αθηνά, τη στολίζει και της δένει τη ζώνη. Και γύρω από το λαιμό της οι θείες Χάριτες και η σεβαστή Πειθώ κρεμούν χρυσά περιδέραια, ενώ οι καλλίκομες Ώρες της βάζουν στεφάνια από ανοιξιάτικα λουλούδια· η Παλλάς Αθηνά στολίζει το σώμα της με όλων των ειδών τα κοσμήματα. Και μέσα στο στήθος της, ο αγγελιαφόρος Ερμής, ο φρονιάς του Άργου, δημιουργεί ψεύδη, απατηλές λέξεις, τεχνητή καρδιά, όπως το θέλησε ο Δίας με τις μεγάλες βροντές. Κι έπειτα, ο κήρυκας των θεών έδωσε σε αυτήν το χάρισμα του λόγου και το όνομα “Πανδώρα”, αφού όλοι οι κάτοικοι του Ολύμπου με αυτό το δώρο χάρισαν το κακό στους ανθρώπους που τρώνε ψωμί.

Μόλις η παγίδα ήταν έτοιμη, βαθιά και χωρίς διέξοδο, ο πατέρας των θεών στέλνει βιαστικά το φημισμένο φρονιά του Άργου, το γρήγορο αγγελιαφόρο, στον Επιμηθέα, να του παραδώσει το δώρο των θεών. Ο Επιμηθέας δε θυμήθηκε καθόλου αυτό που τον είχε συμβουλευτεί ο Προμηθέας: να μη δεχτεί, δηλαδή, κανένα δώρο από τον Ολύμπιο Δία, αλλά να το γυρίσει πίσω σ' αυτόν που του το 'στειλε, αν θέλει να γλιτώσει τους θνητούς από μια συμφορά. Εκείνος όμως δέχεται το δώρο και, όταν η συμφορά πέφτει πάνω του, τότε καταλαβαίνει το νόημα των λόγων του αδελφού του.

Μέχρι τότε η φυλή των ανθρώπων ζούσε πάνω στη γη χωρίς σκοτούρες και βόσκανα, χωρίς να μοχθεί, χωρίς να υφίσταται επώδυνες ασθένειες που τέλος τους έχουν το θάνατο. Αλλά η γυναίκα, αφαιρώντας από το κουτί το μεγάλο καπάκι του, απελευθέρωσε όλα αυτά τα κακά, που ξεχύθηκαν στον κόσμο και γέμισαν τους ανθρώπους έγνοιες και λύπη. Μόνο η Ελπίδα έμεινε μέσα στην αδιαπέραστη φυλακή, επειδή η Πανδώρα είχε προλάβει και είχε ξανακλείσει το καπάκι, με τη θέληση του Δία που συγκεντρώνει τα σύννεφα και φέρει την αγίδα. Αλλά, αντίθετα, οι λύπες οι αναρίθμητες άρχισαν να περιπλανώνται ανάμεσα στους ανθρώπους, η

γη γέμισε κακά, η θάλασσα το ίδιο ήταν γεμάτη! Οι αρρώστιες, άλλες τη μέρα κι άλλες τη νύχτα, όποτε ήθελαν επισκέπτονταν τους ανθρώπους, κάνοντας τους θνητούς να υποφέρουν – σιώπηλά, διότι ο σοφός Δίας τούς είχε αρνηθεί το λόγο. Δεν υπάρχει, λοιπόν, κανένας τρόπος να ξεφύγει κανείς από τα σχέδια του Δία».

Ο ΘΕΣΜΟΣ ΤΟΥ ΓΑΜΟΥ

- Ο θεσμός του γάμου αποτελεί δείγμα κάθε πολιτισμένης κοινωνίας. Ο μικρόκοσμος της αρμονικής οικογενειακής ζωής μπορεί να συγκριθεί με το μακρόκοσμο της ευνομούμενης πολιτείας.
- Η ζωή των γυναικών αποτελεί ένα όριο ανάμεσα στον «! "#\$%, & ' & () * +,» και στον «-μ. #%, & / . / , / . 0 μ 1 (% 2 3%» της ανθρωπότητας. Η πρώτη περίπτωση ταυτίζεται με την περίοδο που προηγείται του γάμου και της ένταξής τους στην κοινότητα · τότε οι γυναίκες χαρακτηρίζονται «Κόραι», «Παρθένοι», και «Νύμφαι». Έντονη είναι η σύνδεση με τη λατρεία της θεάς της άγριας φύσης Αρτεμίδος, όταν αφιερώνονται στο ιερό της στη Βραυρώννα. Αυτό το χρονικό διάστημα είναι μια μεταβατική περίοδος, που μεσολαβεί μεταξύ της εφηβείας και του έγγαμου βίου.

Τα παιδιά θεωρούνται ότι βρίσκονται εκτός του κοινωνικού συνόλου. Τη μόνη σύνδεση τους με αυτό αποτελεί η απόλυτη εξάρτησή τους από τον κόσμο των γυναικών. Οι τελευταίες όμως κατέχουν μια περιθωριακή θέση στην κοινωνία των πόλεων-κρατών της αρχαιοελληνικής πραγματικότητας. Για τα παιδιά η απομόνωση από το κοινωνικό σύνολο διαρκεί ως την περίοδο της εφηβείας και της ένταξής τους, μέσω των τελετουργιών μύησης, στην κοινωνία. Αυτή, όμως, η πραγματικότητα ισχύει μόνο για τα άρρενα μέλη της κοινότητας. Αντίθετα τα κορίτσια ενηλικιώνονται κυρίως τη στιγμή της τέλεσης του γάμου τους. Αξίζει να αναφέρουμε ότι η τελετουργία αυτή έχει τη σημασία μ4 (% της μετάβασης από το πατρικό περιβάλλον σε μια νέα πραγματικότητα, αυτή του συζυγικού χώρου. Η ένταξη επισημοποιείται εκείνη τη στιγμή και πραγματοποιείται στο κατώφλι του σπιτιού του συζύγου της, όπου θα περάσει το υπόλοιπο μέρος της νέας της ζωής. Αυτός ο χώρος είναι το φυσικό όριο που χωρίζει την προηγούμενη από τη νέα περίοδο της ζωής της.

Η οικογένεια αποτελεί ένα πυρήνα πολιτισμού που αναπτύσσει όλα εκείνα τα χαρακτηριστικά κάθε ευνομούμενης και αρμονικής κοινωνίας. Ο έγγαμος βίος και η καλλιέργεια των αγρών θεωρούνται άλλωστε ως ομόλογα γεγονότα, που επιφέρουν ανάλογα αποτελέσματα. Σύμφωνα με τις αντιλήψεις των Ελλήνων και κυρίως των κατοίκων των γεωργικών περιοχών παρατηρείται μια αντιστοιχία ανάμεσα στην τελετή του γάμου και στην πρακτική του οργώματος της γης.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΘΑΝΑΤΩΣΗΣ ΤΩΝ ΖΩΩΝ

- ΚΑΠΟΙΕΣ ΜΥΘΙΚΕΣ ΔΙΗΓΗΣΕΙΣ ΑΠΟΤΕΛΟΥΝ ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ ΣΕ ΕΡΩΤΗΜΑΤΑ ΠΟΥ ΑΝΑΦΕΡΟΝΤΑΙ ΣΕ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ, ΟΠΩΣ ΤΗΣ ΒΙΑΣ, ΚΑΤΑ ΤΗ ΘΑΝΑΤΩΣΗ ΤΩΝ ΖΩΩΝ.
- ΜΕΡΙΚΕΣ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ (ΠΡΟΠΑΓΑΝΔΙΖΟΥΣΕΣ) ΘΕΤΟΥΝ ΣΤΙΣ ΑΠΑΡΧΕΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ ΜΙΑ ΑΝΘΡΩΠΟΤΗΤΑ ΠΟΥ ΔΕΝ ΕΚΑΝΕ ΑΙΜΑΤΗΡΕΣ ΘΥΣΙΕΣ (ΠΡΟΣΕΦΕΡΕ ΦΥΤΙΚΑ ΠΡΟΪΟΝΤΑ).



ΣΕ ΑΥΤΟ ΤΟ ΠΛΑΙΣΙΟ ΕΝΤΑΣΣΟΝΤΑΙ ΟΙ ΜΥΘΟΙ ΠΟΥ ΕΠΙΧΕΙΡΟΥΝ ΝΑ ΕΞΗΓΗΣΟΥΝ ΤΗΝ ΠΡΩΤΗ ΑΙΜΑΤΗΡΗ ΘΥΣΙΑ

Α΄ ΜΥΘΟΣ – Ο ΜΥΘΟΣ ΤΟΥ ΣΩΠΑΤΡΟΥ

ΘΕΟΦΡΑΣΤΟΣ, ΠΕΡΙ ΕΓΚΡΑΤΕΙΑΣ

ΤΕΛΕΤΗ ΤΩΝ ΒΟΥΦΟΝΙΩΝ



Ο ΘΕΟΦΡΑΣΤΟΣ ΠΕΡΙΓΡΑΦΕΙ ΠΩΣ Ο ΣΩΠΑΤΡΟΣ, ΟΤΑΝ ΟΙ ΑΝΘΡΩΠΟΙ ΔΕΝ ΤΕΛΟΥΣΑΝ ΑΙΜΑΤΗΡΕΣ ΘΥΣΙΕΣ, ΣΚΟΤΩΣΕ ΠΑΝΩ ΣΤΟ ΘΥΜΟ ΤΟΥ ΕΝΑ ΒΟΔΙ. ΝΤΡΟΠΙΑΣΜΕΝΟΣ ΑΥΤΟΕΞΟΡΙΣΤΗΚΕ, ΑΛΛΑ ΤΟΤΕ ΕΠΕΣΕ ΞΗΡΑΣΙΑ ΠΟΥ ΑΠΕΙΛΗΣΕ ΟΛΗ ΤΗ ΧΩΡΑ. ΜΕ ΣΥΜΒΟΥΛΗ ΤΟΥ ΜΑΝΤΕΙΟΥ ΤΩΝ ΔΕΛΦΩΝ ΛΟΙΠΟΝ ΘΕΣΠΙΣΤΗΚΕ ΜΙΑ ΤΕΛΕΤΟΥΡΓΙΑ ΠΟΥ ΕΠΕΤΡΕΠΕ ΤΗ ΘΑΝΑΤΩΣΗ ΤΩΝ ΒΟΔΙΩΝ ΚΑΙ ΤΗΝ ΚΑΤΑΝΑΛΩΣΗ ΤΟΥ ΚΡΕΑΤΟΣ ΤΟΥΣ. ΤΟ ΣΥΝΟΛΟ ΤΗΣ ΚΟΙΝΟΤΗΤΑΣ ΣΥΝΕΠΡΑΞΕ ΜΕ ΤΟ ΣΩΠΑΤΡΟ ΓΙΑ ΝΑ ΣΚΟΤΩΣΟΥΝ ΕΝΑ ΒΟΔΙ ΚΑΙ ΝΑ ΤΟ ΦΑΝΕ, ΤΟ ΟΠΟΙΟ ΣΤΗ ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΤΟ «ΞΑΝΑΣΤΗΣΑΝ ΣΤΑ ΠΟΔΙΑ ΤΟΥ» ΑΦΟΥ ΤΟ ΓΕΜΙΣΑΝ ΜΕ ΑΧΥΡΟ ΚΑΙ ΤΟ ΕΖΕΨΑΝ ΣΤΟ ΑΛΕΤΡΙ. ΕΝΑ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΤΟΥΣ ΔΙΚΑΣΕ ΟΛΟΥΣ, ΓΙΑ ΝΑ ΤΟΥΣ ΑΘΩΩΣΕΙ ΚΑΙ ΝΑ ΡΙΞΕΙ ΤΟ ΚΡΙΜΑ ΣΤΟ ΜΑΧΑΙΡΙ ΠΟΥ ΧΡΗΣΙΜΟΠΟΙΗΘΗΚΕ...



Ο ΜΥΘΟΣ ΔΕΙΧΝΕΙ ΠΩΣ ΟΡΓΑΝΩΝΕΤΑΙ Η ΠΟΛΗ ΓΥΡΩ ΑΠΟ ΤΗ ΘΥΣΙΑ ΔΙΑΤΡΟΦΙΚΟΥ ΤΥΠΟΥ, Η ΟΠΟΙΑ ΕΠΙΤΡΕΠΕΙ ΣΤΑ ΜΕΛΗ ΤΗΣ ΚΟΙΝΟΤΗΤΑΣ Ν' ΑΝΑΓΝΩΡΙΣΤΟΥΝ ΩΣ ΤΕΤΟΙΑ.

❖ Ο μύθος του Σώπατρου

«Διότι δεν πρέπει ούτε να μολύνουμε τους βωμούς των θεών με φόνο ούτε οι άνθρωποι να αγγίζουν μια τέτοια τροφή, ακριβώς όπως δεν τρώνε το σώμα των ομοίων τους. Αντιθέτως, αυτή η απαγόρευση πρέπει να έχει ισχύ εντολής για όλη τη διάρκεια της ζωής του ανθρώπου, όπως ακριβώς γίνεται στην Αθήνα.

Στα παλιά τα χρόνια, όπως σας έχω ήδη πει, οι άνθρωποι θυσίαζαν στους θεούς τα προϊόντα της σοδειάς τους, ποτέ όμως ζώα. Δε χρησιμοποιούσαν το κρέας των ζώων ούτε για την ατομική τους διατροφή. Λένε ότι κατά τη διάρκεια μιας δημόσιας θυσίας που ελάμβανε χώρα στην Αθήνα, ένας πολίτης ονόματι Σώπατρος, ο οποίος δεν καταγόταν από τη χώρα αλλά καλλιεργούσε γη στην Αττική, είχε απιθώσει πάνω στο τραπέζι, σε κοινή θέα, τον πλακούντα και τις προσφορές που προορίζονταν για θυσία στους θεούς, όταν ένα βόδι που γύριζε μαζί με άλλα από τη δουλειά πλησίασε, καταβρόχθισε ένα μέρος των προσφορών και πάτησε τις υπόλοιπες. Έξαλλος από οργή γι' αυτό που συνέβη, ο άντρας αυτός, βλέποντας κάποιον να ακονίζει ένα τσεκούρι λίγο παραπέρα, του το άρπαξε από τα χέρια και χτύπησε με αυτό το βόδι. Όταν το ζώο έπεσε νεκρό, ο άνδρας, που είχε συνέλθει εν τω μεταξύ από τον ξαφνικό θυμό του, συνειδητοποίησε την ανόσια πράξη που μόλις είχε διαπράξει. Έθαψε το βόδι και αμέσως μετά εγκατέλειψε τη χώρα, ως ένοχος για ασέβεια, και κατέφυγε στην Κρήτη. Όμως έπεσε ξηρασία και κατέ-

στρεψε τις σοδειές. Στην επίσημη αντιπροσωπεία που πήγε να συμβουλευτεί το θεό, η Πυθία απάντησε ότι ο εξόριστος στην Κρήτη θα έβαζε τέλος σε όλα αυτά και ότι αν τιμωρούσαν το φρονιά κι αν έστηναν το νεκρό στα πόδια του κατά τη διάρκεια μιας ίδιας ακριβώς θυσίας με αυτήν στην οποία είχε χάσει τη ζωή του, τα πράγματα θα πήγαιναν καλύτερα, με την προϋπόθεση ότι οι πολίτες θα καταλάωναν το κρέας του νεκρού ζώου χωρίς καθόλου τύψεις. Ρίχτηκαν λοιπόν στην αναζήτηση του ενόχου και στο τέλος κατάφεραν να τον βρουν. Ο Σώπατρος σκέφτηκε ότι θα έβγαине υπό αυτή τη δύσκολη κατάσταση ασέβειας που είχε βρεθεί αν ο καθένας έπραττε επισήμως όπως ο ίδιος. Δήλωσε λοιπόν σε εκείνους που είχαν πιάει να τον γυρέψουν ότι έπρεπε η πόλη να σφαγιάσει ένα βόδι. Κι έτσι όπως τα 'χαν χαμένα ποιον να επιλέξουν να φονεύσει το ζώο, αυτός προθυμοποιήθηκε να το σφάξει, εφόσον, αφού του εκχαρήσουν αυτό το δικαίωμα εκ μέρους της πόλης, λάβουν μέρος κι αυτοί επίσης στο φόνο. Εκείνοι δέχτηκαν, και όταν πια επέστρεψαν στην πόλη οργάνωσαν με τη σειρά τους τη θυσία με τον ακόλουθο τρόπο, αυτόν που ισχύει ακόμα και σήμερα.

Διάλεξαν νεαρές κοπέλες που θα μεταφέρουν το νερό, το νερό εκείνο που θα χρησιμοποιηθεί για το ακόνισμα του τσεκουριού και των μαχαιριών. Κι όταν τα εργαλεία ακονίστηκαν, ένας σήκωσε το τσεκούρι, ένας άλλος χτύπησε το βόδι και ένας τρίτος το αποκεφάλισε. Μετά άλλοι το έγδαραν και άλας ο κόσμος έφαγε από το κρέας του. Μετά από αυτές τις πράξεις έραψαν το δέρμα του βοδιού, το γέμισαν με άχυρα και το έστησαν στα πόδια του, δίνοντάς του την όψη που είχε το ζώο

όταν ήταν ακόμα ζωντανό και το έζεψαν σε ένα αλέτρι, σαν να ήταν έτοιμο να οργώσει. Μετά δίκασαν το φονιά του και όλοι εκείνοι που είχαν λάβει μέρος στο φόνο εκλήθησαν να απαλλαγθούν. Από αυτούς κρίθηκαν περισσότερο ένοχοι οι καπέλες που κουβαλούσαν το νερό παρά εκείνες που είχαν ακονίσει τα εργαλεία. Αυτές οι τελευταίες κατονόμασαν εκείνον που είχε σηκώσει το τσεκούρι, αυτός με τη σειρά του υπέδειξε εκείνον που είχε αποκεφάλισε το ζώο και ο δράστης αυτής της πράξης κατήγγειλε το μαχαίρι, το οποίο, αφού δεν είχε τη δύναμη να μιλήσει, καταδικάστηκε ως ένοχος αυτού του φονικού. Από εκείνη την αρχαία εποχή και μέχρι τις μέρες μας, κατά τη διάρκεια της εορτής των Διπολείων, που τελούνται στην Ακρόπολη της Αθήνας, τελείται πάντα με τον ίδιο τρόπο η θυσία του βοδιού, με τη συμμετοχή των ανάλογων προσώπων. Αφού τοποθετήσουν πάνω σε ένα μπρούντζινο τραπέζι έναν πλακούντα καθώς και αλεσμένους σπόρους, βάζουν τα βόδια να γυρίζουν γύρω από το τραπέζι και σφάζουν εκείνο που θα φέρει τις προσφορές. Αυτοί που τελούν αυτήν την τελετουργία προέρχονται στην πραγματικότητα από πολλές οικογένειες. Όλοι οι απόγονοι του ανθρώπου που χτύπησε το βόδι, δηλαδή του Σάππετρου, αποκαλούνται Βουτύπτοι· οι απόγονοι εκείνου που οδήγησε το βόδι κοντά στις προσφορές προς τους θεούς αποκαλούνται Κεντριάδες· και τέλος, οι απόγονοι του ανθρώπου που το αποκεφάλισε λέγονται Δαιτροί, εξαιτίας του συμποσίου που

ακολούθησε τη διανομή των κρεάτων. Όταν γεμίζουν με άχυρα το δέρμα του ζώου και ολοκληρώνεται η δίκη, πετάνε το «ένοχο» μαχαίρι στη θάλασσα.

Έτσι, στα παλιά τα χρόνια το να θανατώνουν τα ζώα που μας βοηθούν να εξασφαλίσουμε τα προς το ζην ήταν μία πράξη αντίθετη προς το θείο νόμο. Πρέπει, λοιπόν, και σήμερα να αποφεύγουμε να κάνουμε κάτι τέτοιο».

ΓΙΑ ΝΑ ΤΑΥΤΟΠΟΙΗΣΟΥΜΕ ΚΑΙ ΝΑ ΕΡΜΗΝΕΥΣΟΥΜΕ ΤΗΝ ΑΣΥΜΦΩΝΙΑ ΜΕΤΑΞΥ ΤΟΥ ΡΗΤΟΥ ΛΟΓΟΥ ΤΗΣ ΜΥΘΙΚΗΣ ΑΦΗΓΗΣΗΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΘΕΜΕΛΙΩΔΟΥΣ ΣΗΜΑΣΙΑΣ ΤΟΥ ΜΥΘΟΥ, ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΤΗΝ ΕΠΑΝΕΝΤΑΞΟΥΜΕ Σ' ΕΝΑ ΣΥΝΟΛΟ ΜΥΘΩΝ ΟΠΟΥ ΕΜΠΛΕΚΟΝΤΑΙ ΣΥΓΧΡΟΝΩΣ ΟΙ ΑΞΙΕΣ ΤΗΣ ΘΥΣΙΑΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΚΑΛΛΙΕΡΓΕΙΑΣ ΤΗΣ ΓΗΣ ΚΑΙ ΟΠΟΥ ΚΑΠΟΙΑ ΒΟΔΙΑ ΠΟΥ ΧΡΗΣΙΜΟΠΟΙΟΥΝΤΑΙ ΓΙΑ ΟΡΓΩΜΑ ΓΙΝΟΝΤΑΙ ΑΝΤΙΚΕΙΜΕΝΑ ΘΥΣΙΑΣ.



ΑΠΟΛΛΟΔΩΡΟΣ (ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ, ΙΙ, 11-6) – ΦΙΛΟΣΤΡΑΤΟΣ (ΕΙΚΟΝΕΣ, ΙΙ, 24-8)

ΠΕΡΙΓΡΑΦΕΤΑΙ ΜΙΑ ΘΥΣΙΑ ΠΟΥ ΕΚΑΝΕ Ο ΗΡΑΚΛΗΣ ΣΤΗ ΛΙΝΔΟ. ΣΤΗΝ ΑΡΧΗ ΥΠΗΡΧΕ ΕΝΑ ΒΟΔΙ ΠΟΥ ΤΟ ΧΡΗΣΙΜΟΠΟΙΟΥΣΑΝ ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΑΛΛΙΕΡΓΕΙΑ ΤΩΝ ΑΓΡΩΝ, ΤΟ ΟΠΟΙΟ ΣΚΟΤΩΣΕ Ο ΗΡΩΑΣ, ΠΡΟΣ ΜΕΓΑΛΗ ΖΗΜΙΑ ΤΟΥ ΙΔΙΟΚΤΗΤΗ, ΕΝΟΣ ΚΑΛΛΙΕΡΓΗΤΗ ΠΟΥ ΟΝΟΜΑΖΟΤΑΝ ΘΕΙΟΔΑΜΑΣ. Η ΤΕΛΕΤΗ: ΘΥΣΙΑΖΑΝ ΛΟΙΠΟΝ ΣΤΟΝ ΗΡΑΚΛΗ ΕΝΑ ΒΟΔΙ, ΠΟΥ ΧΡΗΣΙΜΟΠΟΙΟΥΣΑΝ ΓΙΑ ΟΡΓΩΜΑ ΚΑΙ ΞΕΚΙΝΟΥΣΑΝ ΤΗΝ ΤΕΛΕΤΗ ΜΕ ΚΑΤΑΡΕΣ, ΟΠΩΣ ΘΑ ΕΚΑΝΕ ΤΟΤΕ Ο ΑΓΡΟΤΗΣ. Ο ΗΡΑΚΛΗΣ ΕΥΧΑΡΙΣΤΙΟΤΑΝ ΚΑΙ ΠΑΡΕΙΧΕ ΕΥΕΡΓΕΣΙΕΣ ΣΕ ΑΝΤΑΛΛΑΓΜΑ ΓΙΑ ΤΙΣ ΚΑΤΑΡΕΣ.



ΣΕ ΑΥΤΗ ΤΗ ΔΙΗΓΗΣΗ ΠΡΟΒΑΛΛΟΝΤΑΙ ΔΥΟ ΧΑΡΑΚΤΗΡΙΣΤΙΚΑ ΤΟΥ ΗΡΑΚΛΗ: Η ΒΙΑ ΚΑΙ Η ΑΚΟΡΕΣΤΗ ΠΕΙΝΑ ΤΟΥ. ΤΑΥΤΟΧΡΟΝΑ ΑΝΑΔΕΙΚΝΥΕΤΑΙ ΩΣ ΑΙΩΝΙΑ ΠΕΡΙΠΛΑΝΩΜΕΝΟΣ, ΣΕ ΑΝΤΙΘΕΣΗ ΜΕ ΤΟΝ ΚΑΛΛΙΕΡΓΗΤΗ ΓΗΣ Ο ΟΠΟΙΟΣ ΕΙΝΑΙ ΕΓΚΑΤΕΣΤΗΜΕΝΟΣ ΣΤΗ ΓΗ ΠΟΥ ΔΟΥΛΕΥΕΙ. ΕΠΙΣΗΣ ΒΛΕΠΟΥΜΕ ΜΙΑ ΣΚΑΝΔΑΛΩΔΗ ΣΥΜΠΕΡΙΦΟΡΑ ΝΑ ΚΑΤΑΛΗΓΕΙ ΣΕ ΘΥΣΙΑ. ΕΙΝΑΙ ΣΑΝ ΝΑ ΔΕΙΧΝΕΙ Ο ΗΡΩΑΣ ΣΤΟΥΣ ΑΝΘΡΩΠΟΥΣ ΟΤΙ ΟΠΩΣ ΤΟ ΒΟΔΙ ΠΟΥ ΟΡΓΩΝΕΙ ΤΑ ΧΩΡΑΦΙΑ ΕΙΝΑΙ ΚΑΙ ΓΙΑ ΘΥΣΙΑ ΕΤΣΙ ΚΑΙ Η ΚΑΤΑΝΑΛΩΣΗ ΔΗΜΗΤΡΙΑΚΩΝ ΔΕΝ ΑΝΑΙΡΕΙ ΤΗΝ ΚΡΕΟΦΑΓΙΑ.